

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/19/2024
Identifikačné číslo spisu:	1519205956
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1519205956.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o., Bratislava, Mýtna č. 48, IČO: 35831154, proti žalovanej T., narodenej G., zastúpenej advokátom Mgr. Petrom Arendackým, Bratislava, Železničiarska č. 13, o zaplatenie sumy 2.681,10 eura, s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (predtým Okresný súd Bratislava IV) pod sp. zn. B4-5Csp/16/2021, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. mája 2023 sp. zn. 15CoCsp/43/2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 31. mája 2023 sp. zn. 15CoCsp/43/2022 zrušuje a vec vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (teraz Mestský súd Bratislava IV) (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 13. júla 2022, č. k. 5Csp/16/2021-149 vo výroku I. zastavil konanie v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 616,99 eura; vo výroku II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.064,11 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.274,21 eura od 21. 10. 2019 do 29. 1. 2020, vo výške 5 % ročne zo sumy 2.244,21 eura od 30. 1. 2020 do 2. 3. 2020, vo výške 5 % ročne zo sumy 2.214,21 eura od 3. 3. 2020 do 31. 3. 2020, vo výške 5 % ročne zo sumy 2.184,21 eura od 1. 4. 2020 do 29. 4. 2020, vo výške 5 % ročne zo sumy 2.154,21 eura od 30.4.2020 do 29.5.2020, vo výške 5 % ročne zo sumy 2.124,21 eura od 30. 5. 2020 do 28. 8. 2020, vo výške 5 % ročne zo sumy 2.094,21 eura od 29. 8. 2020 do 28. 9. 2020, vo výške 5 % ročne zo sumy 2.064,11 eura od 29.9.2020 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku; vo výroku III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

1.1. Základom nároku je (spotrebiteľská) zmluva o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., uzavretá dňa 6. 11. 2015 medzi veriteľom Všeobecná úverová banka, a.s., Bratislava, IČO: 31320155, a žalovanou ako dlžníkom, na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej kreditnú kartu, ku ktorej viedol účet č. XXXXXXXXXXXX, a žalovanej bol poskytnutý úver s dohodnutým úrokom vo výške 22,80 %. Ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu mala žalovaná schválený úverový rámec v sume 1.200 eur a bola povinná veriteľovi platiť štandardnú mesačnú splátku po 40 eur. Žalovaná svoje povinnosti neplnila riadne a včas, veriteľ vystavil ku dňu 8. 10. 2019 nový výpis z bankovej knihy s

konečným stavom ku dňu 30. 9. 2019 obsahujúci súhrn debetných položiek, a to istiny, poplatkov, sankčného úroku a štandardného úroku s prihliadnutím na vykonané úhrady žalovanej s konečným zostatkom na úhradu v sume 2.681,10 eura. Žalobca je právnym nástupcom veriteľa na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok z 30. 11. 2017 v spojení so žiadosťou o postúpenie a prevod zo 6. 12. 2019.

1.2. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dôvodil, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere zo 6. 11. 2015 spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom. Žalovanej vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi, (ktorého aktívna vecná legitímácia v konaní bola preukázaná Rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávok v spojení so žiadosťou o postúpenie a prevod a oznámením o postúpení pohľadávky), žalovanú sumu. V konaní nebolo sporné, že žalovaná uzatvorila označenú zmluvu, vydanú kreditnú kartu používala, čerpala teda poskytnutý úver, ktorý riadne nesplátila. V konaní zostalo preukázané, že žalovanej bolo riadne oznámené a doručované oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo 7. 12. 2016, predžalobná upomienka, ako aj oznámenie o postúpení pohľadávky z 19. 12. 2019. Uplatnená suma predstavuje istinu a úroky z omeškania; žalobca vzal späť žalobu v časti sankčných úrokov a poplatkov. Zostalo tiež preukázané, že žalovaná bola v omeškaní so splácaním úveru už v roku 2016, kedy jej bolo doručované oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru z dôvodu jej omeškania. Z výpisov z pôžičkovej karty jednoznačne vyplýva, že žalovaná bola v omeškaní s riadnym splácaním úveru už v roku 2016, kedy jej začali byť účtované sankčné úroky. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo teda dodržané. Na pojednávaní konanom 29. 6. 2022 právny zástupca žalovanej uviedol, že sú mu všetky listiny obsiahnuté v spise známe a nerozporoval ich obsah. Súd mal teda dokazovaním preukázané, že uplatnený nárok je dôvodný v plnom rozsahu, pričom zákonné ustanovenia týkajúce spotrebiteľských zmlúv boli žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom, dodržané. Z uvedeného dôvodu súd žalobe vyhovel spolu s úrokmi z omeškania, (keďže žalovaná sa dostala s úhradou svojho dlhu do omeškania), vo výške o päť percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania, t. j. vo výške 5 % ročne, v súlade so žalobnou žiadosťou v znení jej neskorších späťvzatí a dátumov jednotlivých splátok uhradených žalovanou v roku 2020.

1.3. Výrok o trovách konania súd odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP a úspešnosťou žalobcu v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej proti výrokom II., III. rozsudkom z 31. mája 2023 sp. zn. 15CoCsp/43/2022 potvrdil vo výrokoch II., III. rozsudok súdu prvej inštancie; a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že žalovaná zákonom dovolenú procesnú obranu nevyužila. V konaní pred súdom prvej inštancie ani len netvrdila, následne neodôvodnila, nepreukázala, že svoje zmluvné povinnosti neporušila, že dlh splácala riadne a včas, (kedy, komu, koľko, akou formou), že sa do omeškania nedostala, že peňažný ústav zosplátnil „živý úver“, a že teda následne nebol daný zákonný dôvod na postúpenie pohľadávky; nestalo sa tak ani v odvolacom konaní. Za tohto skutkového stavu, keď žalovaná súdu neposkytla (neodôvodnila a nepreukázala) rozhodujúce právne skutočnosti, potom odvolaciemu súdu nedala možnosť jej nároky, odvolacie dôvody, posúdiť predovšetkým v tom, či skutočne žalobca je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie, či peňažný ústav postúpil „živý úver“. Ak teraz namieta aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, potom ani len netvrdila, žeby svoje povinnosti plnila vo vzťahu k právnemu predchodcovi žalobcu. Hoci žalovaná v odvolaní namieta, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, neposkytla súdu ani len všeobecné dôvody, ktoré by odôvodňovali postup súdu podľa ustanovenia § 295 CSP (vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhoval, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci). Zákonodarcu súdu nedovoľuje poskytnúť jednej strane sporu (ani tej, ktorá požíva ochranu slabšej strany sporu) poučenie o jej hmotnom práve, ani na označenie a na predloženie takých dôkazov, aby bola v konaní úspešná. Tým viac, keď v konaní pred súdom prvej inštancie žalovanej boli známe všetky listinné dôkazy obsiahnuté v spise a ich obsah nenamietala; na pojednávaní na súde prvej inštancie dňa 29. 6. 2022 (č. 1. 143 spisu) návrhy na doplnenie dokazovania nemala žiadne, nenamietala spornosť vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie. Dané pojednávanie súd prvej inštancie odročil na deň 13. 7. 2022 (len) za účelom vyhlásenia rozsudku. Podľa odvolacieho súdu žalovaná nespochybnila uzavretie predmetnej zmluvy, jej

obsah, ani výšku žalobcom uplatneného nároku. Tvrdenie žalovanej nemá zákonnú oporu v tom, že nerozporovanie listinných dôkazov má iba formálny charakter, nemá významovú (materiálnu) stránku obsahu. Naopak ak nerozporuje vykonané dokazovanie, nemá návrhy na doplnenie dokazovania, tým potvrdzuje aj pravdivosť obsahu vykonaného dokazovania. Záverom odvolací súd ešte poznamenal, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP, a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľka, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 25. 4. 2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5Cdo/218/2009, 3Cdo/51/2011, 3Cdo/186/2012, 7Cdo/56/2011).

2.2. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolaateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolaateľka namietala, že odvolací súd sa nevysporiadal s vecnými námietkami žalovanej uvedenými v odvolaní, z ktorých vyplýva, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil v konaní vykonané dôkazy, keď rozhodné skutočnosti interpretoval v rozpore s tým, čo vykonané dôkazy preukázali. Žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní dňa 29. 6. 2022 výslovne uviedla, že „navrhuje žalobu zamietnuť z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, nakoľko nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky z dôvodu, že v čase zosplatnenia úveru žalovaná nebola v omeškaní so splácaním dlhšie ako 3 mesiace, pričom ani nebola poučená, oboznámená s možnosťou zosplatnenia úveru“. Z citovaného je zrejmé, že námietky (tvrdenia), ktoré podľa odvolacieho súdu žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie nepredniesla, boli v skutočnosti uplatnené priamo na pojednávaní pred súdom prvej inštancie. Pri prednesenej procesnej obrane ako aj odvolacích námietkach vychádzala výlučne z dôkazov založených v spise, a v prevažnej miere práve z dôkazov predložených samotným žalobcom, a že svoje tvrdenia v rámci procesnej obrany aj riadne špecifikovala na uvedenom pojednávaní dňa 29. 6. 2022. Pokiaľ sa preto rovnakými odvolacími námietkami odmietol odvolací súd zaoberať s tvrdením, že tieto neboli uvedené pred súdom prvej inštancie, došlo aj týmto postupom k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces zo strany odvolacieho súdu. Nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu zvyrazňuje aj tá skutočnosť, že súd vôbec nereagoval na odvolaciu námietku týkajúcu sa výroku o náhrade trov konania, v rámci ktorej žalovaná namietala nesprávnosť výroku o náhrade trov konania aj pre prípad, ak by rozsudok súdu prvej inštancie bol vo vzťahu k samotnému nároku žalobcu vecne správny.

3.2. Žalovaná považuje dovolaním napadnutý rozsudok za nesprávny a nezákonný a žiada dovolací súd, aby ho zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Žalovaná si uplatňuje nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalobca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému

rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a nedostatočné odôvodnenie.

8. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými

deficitmi v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

14. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu, (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom), odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

15. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

16. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP síce umožňuje odvolaciemu súdu, aby sa v potvrdzujúcom rozsudku, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody. Aj v takom prípade je však v zmysle § 387 ods. 3 veta druhá CSP povinný vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

16.1. Keď sa odvolací súd rozhodujúci o opravnom prostriedku odvolateľa nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou odvolateľa adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší základne právo na súdnu ochranu garantovanú podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces garantované podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri napr. III. ÚS 402/08). Pokiaľ odvolací súd vôbec nepristúpi k vysporiadaniu sa s podstatnými argumentami odvolateľa, tieto bez primeraného vysvetlenia ignoruje a neaplikuje relevantnú právnu úpravu, porušuje tým právo odvolateľa na spravodlivý proces (por. II. ÚS 120/2020).

17. V súvislosti s vadou § 420 písm. f) CSP dovolateľka namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Mala za to, že odvolací súd sa nevysporiadal s ňou uvádzanými podstatnými odvolacími tvrdeniami (§ 387 ods. 3 CSP), keď v dovolaní namieta, že sa nevysporiadal s vecnými námietkami žalovanej uvedenými v odvolaní, z ktorých vyplýva, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil v konaní vykonané dôkazy.

18. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že podľa odvolacieho súdu žalovaná zákonom dovoľenú procesnú obranu nevyužila, keďže v konaní pred súdom prvej inštancie ani len netvrdila, následne neodôvodnila, že svoje zmluvné povinnosti neporušila, že dlh splácala riadne a včas, že sa do omeškania nedostala, že peňažný ústav zosplatnil „živý úver“, a že teda následne nebol daný zákonný dôvod na postúpenie pohľadávky; nestalo sa tak ani v odvolacom konaní. Podľa odvolacieho súdu teda žalovaná nedala možnosť jej nároky, odvolacie dôvody, posúdiť predovšetkým v tom, či skutočne žalobca je nositeľom aktívnej vecnej legitimácie, či peňažný ústav postúpil „živý úver“. Keď v odvolaní namietala aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu, podľa odvolacieho súdu potom ani len netvrdila,

žeby svoje povinnosti plnila vo vzťahu k právnomu predchodcovi žalobcu.

19. Dovolací súd ale poukazuje na zápisnicu o pojednávaní z 29. júna 2022, kde je jasne uvedené, že právny zástupca žalovanej sa na pojednávaní vyjadril tak, že „navrhuje žalobu zamietnuť z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, nakoľko nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky z dôvodu, že v čase zosplatnenia úveru žalovaná nebola v omeškaní so splácaním dlhšie ako 3 mesiace, pričom ani nebola poučená, oboznámená s možnosťou zosplatnenia úveru. Pôvodný veriteľ teda nemohol pohľadávku platne postúpiť v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. ...”

20. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že odvolací súd nesprávne uviedol, že žalovaná počas konania netvrdila, že sa do omeškania nedostala, ako aj že nebol daný zákonný dôvod na postúpenie pohľadávky, nakoľko dané namietala žalovaná na pojednávaní dňa 29. júna 2022. Preto nemohol vyhodnotiť námietky v odvolaní žalovanej tak, že žalovaná zákonom dovolenú procesnú obranu nevyužila (podľa § 149 a nasl. CSP; tvrdiť, odôvodniť, preukázať), a teda sa mal zaoberať námietkami žalovanej uvedené v ňou podanom odvolaní.

20.1. Je zrejmé, že tvrdenia žalovanej, ktoré podľa odvolacieho súdu žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie nepredniesla, boli v skutočnosti uplatnené priamo na pojednávaní pred súdom prvej inštancie.

21. Odôvodnenie uvedené odvolacím súdom v bode 8. a nasl. napadnutého rozhodnutia, nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia vyplývajúce z ustanovenia § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP, lebo z jeho obsahu vyplýva, že sa odvolací súd vôbec nezaoberal uplatnenými námietkami žalovanej v odvolaní. Na základe uvedeného dovolací súd považoval preto napadnuté rozhodnutie pre nedostatok dôvodov za nepreskúmateľné, a to do takej miery, že nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu došlo v konaní k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP. Váda tejto povahy je dôvodom, ktorý zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale zároveň aj jeho dôvodnosť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu.

22. V preskúmvanej veci teda dospel dovolací súd k záveru, že postup odvolacieho súdu vo vzťahu k namietanej nepreskúmateľnosti vykazuje znaky namietaného nesprávneho procesného postupu vyplývajúceho z § 420 písm. f) CSP.

23. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP).

24. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd v zmysle § 449 a § 450 CSP zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 31. mája 2023 sp. zn. 15CoCsp/43/2022 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

25. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách odvolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.